

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA

Dilluns, 25 de maig, a les deu del vespre
CLAUSURA DEL CURS 1935 - 36

Únic recital a Barcelona del gran violoncel·lista català

GASPAR CASSADÓ

ALEXANDRE VILALTA, piano

PROGRAMA

Variacions sobre un tema de Händel . . .	BEETHOVEN
Concert en <i>re major</i>	BOCCHERINI
Sonata en <i>fa major</i>	R. STRAUSS
Kol nidrei	MAX BRUCK
Oda	TXEREPNINE
Minuet	PADEREWSKY
Vol del borinot	RIMSKY-KORSAKOF

AUDICIONS ÍNTIMES

(CASAL DEL METGE)

Divendres, 22 de maig, a les deu del vespre

Únic recital a Barcelona de l'eminent cantatriu

LEONORE MEYER, de Viena

ALEXANDRE VILALTA, piano

PROGRAMA

Ah, Perfidio, <i>ària</i>	BEETHOVEN
La donzella	
El rossinyol	} BRAHMS
El ferrer	
D'amor eterna	
Serenata inútil	
Si només vols somriure	
Els teus ulls blaus	
El meu amor floreix	
Cinc poemes	R. WAGNER
Si l'amor et colpeix	JOS. MARX
Cecília	R. STRAUSS
Aria d'Oberon	WEBER

Inscripcions i detalls:

VIA LAIETANA, 46, 5.ª, 3.ª - TELÈFON 17798

Durant el concert d'avui,

a la Secretaria del Palau de la Música Catalana

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"

DE BARCELONA

Curs XXIII : 1935-36 - Concert Onzè - Dilluns, 18 de maig de 1936, a les deu del vespre

FESTIVAL MOZART

ORQUESTRA

sota la direcció del mestre

HERMANN SCHERCHEN

Amb la col·laboració de la cantatriu

LEONORE MEYER

PROGRAMA

I

Simfonia en la menor, K-201 (any 1774)

*Allegro moderato. - Andante. -
Menuetto. - Allegro con spirito.*

II

Dues àries de "Les noces de Figaro"

a) *Vina, amor, a consolar-me.*
b) *I Susagna, no ve!*

(àries de la Comtessa)

Sopran: LEONORE MEYER

Serenata nocturna en re major, n.º 6, K-239 (any 1776)

*Allegro moderato. - Andante. -
Menuetto. - Allegro con spirito.*

DUES PETITES ORQUESTRES I TIMBALES

Exultate, jubilate! *motet*

Sopran: LEONORE MEYER

III

Simfonia en do major, K-551 (Júpiter) (any 1788)

*Allegro vivace.
Andante cantabile.
Menuetto: Allegretto.
Molto allegro.*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

EXCLUSIVAMENT PER ALS SOCIS DE L'« ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA »

A la portada: Dibuix d'A. Mas i Fontdevila, de la col·lecció del Museu d'Art de Catalunya, Palau Nacional

HERMANN SCHERCHEN

Personalitat que es caracteritza per la seva diriem « necessitat » d'acció. Un veritable « pioner » de la música. De la nova i de la vella. Per Hermann Scherchen, però, no existeix pròpiament aquesta divisió de música nova i vella. Per ell tota és nova. Quan una partitura va a les seves mans, sigui de l'època que sigui, Hermann Scherchen la sotmet al més rigorós i sistemàtic anàlisi fins a posseir els més lleus detalls de la construcció, fins haver penetrat al fons intrínsec de l'obra. Els seus mètodes, admirables de precisió i intenció, estan continguts en el famós llibre "L'art de dirigir l'orquestra", l'edició espanyola del qual és publicada a Barcelona. En el seu treball no hi ha res d'imprevist. Per això abans d'assajar una obra amb l'orquestra, prepara minuciosament la partitura i encara més, cada una de les partícels dels professors. Així l'assaig, ja a la primera llegida, pren una eficàcia extraordinària.

Aquestes qualitats, impulsades per un dinamisme i una humilitat gairebé heròiques, fan d'Hermann Scherchen un instrument ideal per a la música moderna. El gran director alemany, en comptes d'amparar-se en les obres del repertori usual, cerca les dificultats de les creacions desconegudes i amb la seva força genial i la seva voluntat d'apòstol, hi projecta la llum de la seva intel·ligència i les ofereix al públic clares, precises, retallades fins a fer-ne fàcil la seva comprensió des del primer moment.

Dades biogràfiques: Nat a Berlín el 21 de juny 1891; autodidacte, actuà com a violista a les orquestres Blüthner i Filharmònica de Berlín (1907-10). Aviat fou nomenat director de la Simfònica de Riga. Presoner a Rússia, retornà l'any 1918 i fundà la "Neue Musik-Gesellschaft" de Berlín. Publica més tard la famosa revista "Meios". En 1921 dirigeix l'orquestra Grottrian-Steinweg de Leipzig i en 1922 els concerts de Frankfurt. Des d'aleshores, les seves activitats, es ramifiquen en direccions diverses i prenen una extensió vertaderament impressionant. Es crida a tot arreu d'Europa per a l'organització i direcció de grans sèries de concerts, la darrera de les quals acaba de tenir efecte a Brussel·les (23 abril - 8 maig);

intervé en molts dels Festivals de la S. I. M. C.; compona diverses obres, entre les quals una sonata per a piano, un quartet, un trio, cançons, etc.; publica nombrosos estudis d'obres i el famós manual sobre la direcció d'orquestra abans esmentat; edita la revista "Música viva", etc.

Com a centre fixe de la seva activitat prodigiosa, té, de 12 anys ençà, la direcció de les sèries de concerts del "Musikolegium" de Winterthur (Suïssa) i els Cursos internacionals per a directors d'orquestra (1933, Strasburg; 1934, París; 1935, Brussel·les; 1936, Ginebra).

LEONORE MEYER

La participació d'aquesta eminent cantatriu als concerts del recent festival de la S. I. M. C. a Barcelona la féu remarcar de seguida com artista de primera classe. Les seves interpretacions dels fragments de «Karl V» d'Ernst Krenek, dels «Sonette» d'Egon Wellesz i especialment dels colpidors fragments del «Wozzeck» d'Alban Berg, confirmen la categoria d'aquesta artista, per a la qual, en la seva juvenesa, s'obre una via del més brillant pervindre. Leonore Meyer és vienesa i féu els seus estudis amb la professora Paula Mark-Neusser, a l'Acadèmia de Viena. Ha donat diversos concerts i ara ve de Suïssa, on ha cantat sota la direcció del mestre Ernest Ansermet. Està contractada per a la temporada vinent al nostre Gran Teatre del Liceu.

MOZART

SERENATA NOCTURNA, K. V. 239

El caràcter joios i fins humorístic de la composició, fa creure que aquesta «Serenata nocturna» deu ésser una de les «músiques de cap d'any» que Mozart va escriure l'any 1776. En l'aspecte instrumental aquesta serenata oposa un quartet de corda solista a la resta de l'orquestra: corda i timbales. El «tutti» intervé en general discretament, com a segon terme, però de tant en tant participa, amb trets del més graciós enginy, en la tasca dels solistes. La típica marxa d'introducció ocupa el lloc de l'«Allegro»; la marxa final, la «retreta», és indicada, així mateix, pel segon tema del «Rondó», una fresca melodia vienesa, del tipus de marxa, introduïda — cosa curiosa — per un «Adagio» de gran elevació, confiat als solistes. La segona aparició d'aquesta melodia ve preparada per un fantàstic «pizzicato» i després, és acompanyada per unes lluminoses figuracions que la volten d'una atmòsfera de rara poesia. En conjunt aquesta composició és una petita obra mestra de bon humor i d'esperit.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA

Dilluns, 25 de maig, a les deu del vespre
CLAUSURA DEL CURS 1935 - 36

Únic recital a Barcelona del gran violoncel·lista català

GASPAR CASSADÓ

ALEXANDRE VILALTA, piano

PROGRAMA

Variacions sobre un tema de Händel . . .	BEETHOVEN
Concert en re major	BOCCHERINI
Sonata en fa major	R. STRAUSS
Kol nidrei	MAX BRUCK
Oda	TXEREPNINE
Minuet	PADEREWSKY
Vol del borinot	RIMSKY-KORSAKOF

AUDICIONS ÍNTIMES

(CASAL DEL METGE)

Divendres, 22 de maig, a les deu del vespre

Únic recital a Barcelona de l'eminent cantatriu

LEONORE MEYER, de Viena

ALEXANDRE VILALTA, piano

PROGRAMA

Ah, Perfidio, ària	BEETHOVEN
La donzella	
El rossinyol	
El ferrer	
D'amor eterna	
Serenata inútil	BRAHMS
Si només vols somriure	
Els teus ulls blaus	
El meu amor floreix	
Cinc poemes	R. WAGNER
Si l'amor et colpeix	JOS. MARX
Cecília	R. STRAUSS
Aria d'Oberon	WEBER

Inscripcions i detalls:

VIA LAIETANA, 46, 5^a, 3.ª - TELÈFON 17798

Durant el concert d'avui,

a la Secretaria del Palau de la Música Catalana

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA" DE BARCELONA

Curs XXIII : 1935-36 - Concert Onzè - Dilluns, 18 de maig de 1936, a les deu del vespre

FESTIVAL MOZART ORQUESTRA sota la direcció del mestre HERMANN SCHERCHEN Amb la col·laboració de la cantatriu LEONORE MEYER

PROGRAMA

I

Simfonia en la menor, K-201 (any 1774)

*Allegro moderato. - Andante. -
Menuetto. - Allegro con spirito.*

II

Dues àries de "Les noces de Figaro"

a) *Vina, amor, a consolar-me.*
b) *I Susagna, no ve!*

(àries de la Comtessa)

Sopran: LEONORE MEYER

Serenata nocturna en re major, n.º 6, K-239 (any 1776)

*Allegro moderato. - Andante. -
Menuetto. - Allegro con spirito.*

DUES PETITES ORQUESTRES I TIMBALES

Exultate, jubilate! *motet*

Sopran: LEONORE MEYER

III

Simfonia en do major, K-551 (Júpiter) (any 1788)

*Allegro vivace.
Andante cantabile.
Menuetto: Allegretto.
Molto allegro.*

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

EXCLUSIVAMENT PER ALS SOCIS DE L'« ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA »

A la portada: Dibuix d'A. Mas i Fontdevila, de la col·lecció del Museu d'Art de Catalunya, Palau Nacional

HERMANN SCHERCHEN

Personalitat que es caracteritza per la seva diriem « necessitat » d'acció. Un veritable « pioner » de la música. De la nova i de la vella. Per Hermann Scherchen, però, no existeix pròpiament aquesta divisió de música nova i vella. Per ell tota és nova. Quan una partitura va a les seves mans, sigui de l'època que sigui, Hermann Scherchen la sotmet al més rigorós i sistemàtic anàlisi fins a posseir els més lleus detalls de la construcció, fins haver penetrat al fons intrínsec de l'obra. Els seus mètodes, admirables de precisió i intenció, estan continguts en el famós llibre "L'art de dirigir l'orquestra", l'edició espanyola del qual és publicada a Barcelona. En el seu treball no hi ha res d'imprevist. Per això abans d'assajar una obra amb l'orquestra, prepara minuciosament la partitura i encara més, cada una de les partícels dels professors. Així l'assaig, ja a la primera llegida, pren una eficàcia extraordinària.

Aquestes qualitats, impulsades per un dinamisme i una humilitat gairebé heròiques, fan d'Hermann Scherchen un instrument ideal per a la música moderna. El gran director alemany, en comptes d'amparar-se en les obres del repertori usual, cerca les dificultats de les creacions desconegudes i amb la seva força genial i la seva voluntat d'apòstol, hi projecta la llum de la seva intel·ligència i les ofereix al públic clares, precises, retallades fins a fer-ne fàcil la seva comprensió des del primer moment.

Dades biogràfiques: Nat a Berlín el 21 de juny 1891; autodidacte, actuà com a violista a les orquestres Blüthner i Filharmònica de Berlín (1907-10). Aviat fou nomenat director de la Simfònica de Riga. Presoner a Rússia, retornà l'any 1918 i fundà la "Neue Musik-Gesellschaft" de Berlín. Publica més tard la famosa revista "Melos". En 1921 dirigeix l'orquestra Grottrian-Steinweg de Leipzig i en 1922 els concerts de Frankfurt. Des d'aleshores, les seves activitats, es ramifiquen en direccions diverses i prenen una extensió vertaderament impressionant. Es crida a tot arreu d'Europa per a l'organització i direcció de grans sèries de concerts, la darrera de les quals acaba de tenir efecte a Brussel·les (23 abril - 8 maig);

intervé en molts dels Festivals de la S. I. M. C.; compona diverses obres, entre les quals una sonata per a piano, un quartet, un trio, cançons, etc.; publica nombrosos estudis d'obres i el famós manual sobre la direcció d'orquestra abans esmentat; edita la revista "Música viva", etc.

Com a centre fixe de la seva activitat prodigiosa, té, de 12 anys ençà, la direcció de les sèries de concerts del "Musikolegium" de Winterthur (Suïssa) i els Cursos internacionals per a directores d'orquestra (1933, Strassburg; 1934, París; 1935, Brussel·les; 1936, Ginebra).

LEONORE MEYER

La participació d'aquesta eminent cantatriu als concerts del recent festival de la S. I. M. C. a Barcelona la féu remarcar de seguida com artista de primera classe. Les seves interpretacions dels fragments de «Karl V» d'Ernst Krenek, dels «Sonette» d'Egon Wellesz i especialment dels colpidors fragments del «Wozzeck» d'Alban Berg, confirmen la categoria d'aquesta artista, per a la qual, en la seva joventesa, s'obre una via del més brillant pervindre. Leonore Meyer és vienesa i féu els seus estudis amb la professora Paula Mark-Neusser, a l'Acadèmia de Viena. Ha donat diversos concerts i ara ve de Suïssa, on ha cantat sota la direcció del mestre Ernest Ansermet. Està contractada per a la temporada vinent al nostre Gran Teatre del Liceu.

MOZART

SERENATA NOCTURNA, K. V. 239

El caràcter joios i fins humorístic de la composició, fa creure que aquesta «Serenata nocturna» deu ésser una de les «músiques de cap d'any» que Mozart va escriure l'any 1776. En l'aspecte instrumental aquesta serenata oposa un quartet de corda solista a la resta de l'orquestra: corda i timbales. El «tutti» intervé en general discretament, com a segon terme, però de tant en tant participa, amb trets del més graciós enginy, en la tasca dels solistes. La típica marxa d'introducció ocupa el lloc de l'«Allegro»; la marxa final, la «retreta», és indicada, així mateix, pel segon tema del «Rondó», una fresca melodia vienesa, del tipus de marxa, introduïda — cosa curiosa — per un «Adagio» de gran elevació, confiat als solistes. La segona aparició d'aquesta melodia ve preparada per un fantàstic «pizzicato» i després, és acompanyada per unes lluminoses figuracions que la volten d'una atmòsfera de rara poesia. En conjunt aquesta composició és una petita obra mestra de bon humor i d'esperit.